

VALÓ ÉS VÍZIÓ

P A P J Ó Z S E F

Gyermekkorom
Víziója –
Pusztatemplom,
És a róna . . .
(Osztyáltársam,
Berecz Sándor
Regélt róla
Valahányszor
A múlt s Bánát
Került szóba
– Több volt az,
Mint töri-óra! –
A templomról,
Mely magában
Áll Aracson,
A pusztában . . .
Úgy tudom, ő
Később pap lett
És kitartott
Aracs mellett;
Én meg csak most,
Nagy sokára
Jutottam el

Aracsára . . .)
És most látom
S észbe veszem,
És őrizem –
Nem feledem!

Itt állsz félig
Eltemetve,
Sírod fölé
Emelkedve.

Se oltárod,
Se szószéked.
Mennyezeted
A kék ég lett.

Indulatom
Visszafojtom,
Hogy így látlak,
Pusztatemplom.

Ha való vagy,
Ha képzelet,
Újra írom
Történeted:

Akácsuháng,
Ecetfalomb
Burjánzott el
Romjaidon.

Relikviánk,
Drágakő-ék,
Elevenbe
Vágó emlék!

Minden téglád
Sáraranyrúd,
Átokverte,
Aki feldúlt!

Gaz, gyom vert föl:
Meggyaláztak!
Mostohád lett
Annyi század.

Feledésből
Kibontalak.
Te ég felé
Nyíló ablak.

Mi most ábránd,
Való lehet:
Összefogod
A lelkeket!

S felmutatnak,
Pusztatemplom,
– Kelyhet a pap –
Áldott, szent rom.